

TÖRTÉNETEK A KÁVÉZÓBÓL

KAVAGUCSI TOSIKADZU

TÖRTÉNETEK A KÁVÉZÓBÓL

KAVAGUCSI TOSIKADZU

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Toshikazu Kawaguchi:
Before the Coffee Gets Cold – Tales from the Cafe
Picador, an imprint of Pan Macmillan, London, UK, 2020

Originally published in Japan as この嘘がばれないうちに
by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan in 2017.
Hungarian translation rights arranged with
Sunmark Publishing, Inc., through InterRights, Inc.,
Tokyo, Japan and Lex Copyright Agency,
Budapest, Hungary.

Fordította
MEDGYESY ZSÓFIA

Szerkesztette
WINTER ANGÉLA

Lektorálta
DR. VIHAR JUDIT

Borítóterv
GOART DESIGN BT.

Harmadik, átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-636-172-3

Minden jog fenntartva

© Toshikazu Kawaguchi 2017
© Kossuth Kiadó 2022, 2023, 2024
© Hungarian translation Medgyesy Zsófia 2023

Ha visszamehetnél az időben,
kivel szeretnél találkozni?

A szereplők kapcsolatai

Fehér ruhás nő

Kísértet, aki azon a széken ül, amely visszavisz a múltba. Naponta egyszer áll fel, hogy a mosdóba menjen. Általában némán ül, és regényt olvas, de mindenkit megátkoz, aki megzavarja.

Mita Kinujo

Hat hónappal ezelőtt rákbetegséggel kórházba került. Fiának, Jukiónak, nem szólt a betegségéről – nem akarta felizgatni. Csakhogy az állapota váratlanul romlani kezdett, és rövid időn belül meghalt.

Mita Jukio

Mita Kinujo fia. Kiotóban egy neves keramikus tanítványa.

Kacuki Kurata

Három éve megbetegedett, és hat hónapra rá meghalt.

Mori Aszami

Kacuki Kurata szerelme és kollégája, Fumiko beosztottja.

Manda Kijosi

A kandai rendőrőrs nyomozója. Sosem vett születésnap ajándékot a feleségének, és a munkája miatt nem ment el a megbeszélte találkozójukra.

Manda Kimiko

Manda Kijosi felesége. Egy utcai rablás során véletlenül ölték meg aznap, amikor a férje nem jött el a születésnapján a találkozójukra.

Tokita Nagare

Tokita Kazu unokabátyja, a *Funiculi Funicula* kávézó tulajdonosa. Hatalmas termetű, majdnem két méter magas férfi.

Tokita Kei

Nagare felesége és Miki édesanyja. Hat évvel ezelőtt elvitte a gyenge szíve, belehalt Miki születésébe.

Tokita Miki

Nagare és Kei lánya. Elsős általános iskolás.

Tokita Kazu

A *Funiculi Funicula* kávézó pincérnője, Nagare unokahúga. Ő szolgálja fel a kávékat az időutazásra indulóknak.

Kijokava Fumiko

Hírességekhez hasonlatos szépségű nő. Hét évvel ezelőtt visszament az időben, hogy találkozzon a barátjával, aki a kávézóban szakított vele.

Csiba Gotaró

Egy hagyományos japán étterem vezetője. Ő nevelte fel Kamija Suicsi lányát, miután Suicsi huszonnégy évvel ezelőtt meghalt.

Kamija Suicsi

Csiba Gotaró egyetemi társa és barátja. Huszonnégy évvel ezelőtt meghalt, árván hagyva egyéves kislányát.

visszatért a múltba

visszatért

a múltba

a múltból érkezett

kollégák

visszatért a múltba

?

Tartalom

Jóbarátok 13

A férfi, aki visszament a múltba
huszonkét éve elhunyt legjobb barátjához

Anyja és fia 87

A fiú, aki nem ment el az anyja temetésére

Szerelmesek 153

A férfi, aki meglátogatta a lányt,
akit annak idején nem vehetett feleségül

Férj és feleség 201

Az idős nyomozó, aki visszament,
hogy meglepje feleségét az utolsó születésnapján

Jóbarátok

Csiba Gotaró már huszonkét éve hazudik a lányának. „A legnehezebb az életben: élni és nem hazudni” – állította Dosztojevszkij az egyik regényében.

Az emberek különféle okokból hazudnak. Egyesek azért, hogy magukat jobb színben tüntessék fel, másokat a megtévesztés szándéka vezérel. A hazugsággal fájdalmat okozunk, vagy épp az irhánkat mentjük, de bármi legyen is az ok: a hazugságainkat végül legtöbbször megbánjuk.

Gotaró is hasonló helyzetbe került, és a hazugsága megmérgezi az életét.

– Soha nem akartam erről hazudni – motyogta maga elé, miközben fel-alá járkált a kávézó előtt, amely a betérő vendégeknek kínál lehetőséget, hogy visszamenjenek a múltba.

A kávéház a tokiói Dzsimbócsó metróállomástól pár percnnyire, egy főként irodaházakkal beépített környék egyik szűk mellékutcácskájában található. Az ajtaja fölött kicsiny tábla hirdeti a hely nevét: *Funiculi Funicula*. Ha nem lenne kint a cégér, az emberek észre sem vennék az alagsori kávémérést.

Gotaró lement a lépcsőn, amelynek az aljában egy faragásokkal díszített faajtóhoz ért. Még mindig maga elé motyogva, hirtelen megrázta a fejét, és visszamászott, de a lépcső tetején töprengve megállt. Azután még párszor megtette az utat a lépcsőn le és fel.

– Ráér ezen rágódni, miután betért ide – szólt rá egy hang.

Gotaró meglepetten megfordult: egy apró nő állt előtte, aki fehér blúzt, fekete mellényt és kötényt viselt. Gotaró rögtön rájött, hogy a kávézó pincérnője lehet.

– Hát igen, akár... – nyökögte Gotaró.

A pincérnő fürgén leszaladt a lépcsőn, és bement a kávézóba.

Giling-galang

Az ajtócsengettyű hangja egy ideig még ott bongott a levegőben.

A pincérnő ugyan nem kényszerítette, de Gotaró megfordult, és újra lement a lépcsőn. Furcsa nyugalom áradt szét benne, mintha máris kiöntötte volna a szívét.

Csak téblábolt a lépcsőn fel-alá, mert nem volt biztos benne, hogy ez *az a bizonyos* kávézó, ahol vissza lehet menni a múltba. Azért jött ide, mert elhitte a mendemondát, de ha a jóbarátja felültette, igencsak zavarban lenne odabent.

Azt is hallotta, hogy bár valóban lehet időutazást tenni, van pár szigorú szabály, amit be kell tartani. Az egyik például az, hogy bárhogy is erőlködjön az ember, nem tehet olyat a múltban, ami megváltoztatná a jelent.

Erről Gotarónak elsőre az jutott eszébe: *Ugyan minek akarna bárki visszautazni az időben, ha semmit sem változtathat meg?*

Most mégis itt állt a kávézó ajtajában, s azt gondolta: *Lesz, ami lesz, vissza akarok menni.*

Vajon az a nő olvasott a gondolataiban? Hiszen az imént sokkal helyénvalóbb lett volna, ha azt kérdezi: *Szeretne betérni hozzánk? Szívesen látjuk!*

Ehelyett így szólt: „Ráér ezen rágódni, miután betért ide.”

Talán úgy értette, hogy igen, visszamehet a múltba, de mielőtt döntene, hogy valóban akarja-e, menjen be a kávézóba.

Az igazi rejtély persze az, honnan tudhatta a nő, hogy ő miért van itt. Most mégis valami reménysugár villant fel benne. A pincérnő odavetett mondata kibillentette a holtpontról. A kilincsre tette a kezét, és kinyitotta az ajtót.

Giling-galang

Gotaró benyitott a kávézóba, ahol állítólag vissza lehet utazni az időben.

Az ötvenegy éves Csiba Gotaró széles vállát a középiskolai, majd az egyetemi rögbinek köszönheti. Még ma is XXL-es öltönyt hord.

A lányával él, akit egyedülálló szülőként küszködve nevelt fel. Haruka, aki idén tölti be a huszonhármat, abban a tudatban nőtt fel, hogy az édesanyját elvitte egy betegség, amikor ő még kicsi volt. Gotaró a Nagy-Tokió Hacsiodzsi városrészében lévő, szerény Kamija Étkezde tulajdonosa, ahol rizses egytálételeket, leveseket és köreteket lehet kapni, és Haruka is besegít az üzletben.

Gotaró a kétméteres faajtót kitárva egy rövid folyosón találta magát, amelynek végén az illemhely volt, jobb kéz felől, középtájon pedig a kávézóba vezető bolthajtás nyílt.

Belépett a kávézóba. A pult mellett, az egyik bárszéken egy nő ült.

– Kazu! Vendég jött! – harsant a nő hangja. – Az asszony mellett egy iskolás korú fiúcska ült. A helyiség hátsó asztalánál Gotaró egy rövid ujjú fehér ruhát viselő nőt látott, aki sápadt arccal, a körülötte levő

világról tudomást sem véve olvasott. – A pincérnő az imént ért vissza a bevásárlásból, de mindjárt jön. Addig nyugodtan ülj le.

A nőt nyilvánvalóan nem érdekelték a formaságok, olyan közvetlen hangon beszélt Gotaróhoz, mintha ismernék egymást. Láthatóan törzsvendégnek számított a kávézóban. Gotaró nem szólt semmit, csak biccentett köszönetképpen. A nő arc kifejezéséből kiolvasható volt, hogy bátran kérdezhet tőle bármit, amit erről a kávézóról tudni szeretne, Gotaró azonban úgy tett, mintha nem vette volna észre, és a bejáráshoz legközelebb eső asztal mellé telepedett, majd körül nézett. Hosszú, plafonig érő antik faliórákat látott, a mennyezetről két fagerenda találkozásánál lustán forgó ventilátor lógott. A tapasztott falnak olyan halvány aranybarna színe volt, mint a pörkölt szójalisztnak, és minden felületet elmosódó patina vont be – az egésznek nagyon ódon kinézete volt. A kávézóban félhomály uralkodott, mivel csupán szöveternyős mennyezeti lámpák világítottak, erősen szépiaárnyalatú fénybe burkolva a helyiséget.

– Helló, üdv nálunk!

A fiatal nő, akivel a lépcsőn összefutott, a hátsó helyiségből lépett elő, kezében egy pohár vízzel, melyet letett Gotaró elé az asztalra. Tokita Kazuként mutatkozott be. Középhosszú haját hátul összefogta, fehér blúz, fekete csokornyakkendő és mellény volt

rajta, egy hosszú köténnyel. Kazu, aki idén tölti be a huszonkilencet, a Funiculi Funicula pincérnője. Csinos arcocskájában keskeny, mandulavágású szempár ült, mégsem volt rajta semmi szembetűnő. Olyasfajta lány, akinek az arcát behunyt szemmel képtelen felidézni az ember, és aki könnyedén beleolvad a tömegbe.

– Ööö... Khm... Ez az a hely..., ahol...

Gotaró nem tudta, hogyan hozhatná szóba a múltba való visszatérés témáját, de Kazu láthatóan higgadtan fogadta a férfi zavarát, miközben a konyha felé pillantott.

– Mikorra szeretne visszamenni? – kérdezte.

A konyha felől a vákuumos kávéfőző gurgulázása hallatszott.

Ez a pincérnő bizonyára gondolatolvasó...

A helyiséget lassan elárasztó kávéillat felidézte *annak a bizonyos napnak* az emlékét.

Gotaró, hat év után először, éppen ez előtt a kávézó előtt találkozott Kamiya Suicsivel, akivel az egyetemen egy rögbicsapatban játszottak.

Akkoriban Gotaró szakadt hajléktalan volt, miután minden vagyonát lefoglalták, mert csődbe ment

a barátja cége, amelynek kölcsönfelvételénél ő kezeskedett.

Suicsi azonban nem fitorította el az orrát Gotaró látványára, hanem láthatóan őszintén örült, hogy ismét találkoztak. Meghívta Gotarót a kávézóba, és meghallgatta a történetét.

– Dolgozhatnál az étkezdében – állt elő Suicsi az ötlettel.

Miután lediplomáztak, egy oszakai vállalati liga során az egyik cég felfigyelt Suicsi rögbitehetségére, de alig egy évvel később egy sérülés véget vetett sportolói pályafutásának. Ezután egy étteremláncot üzemeltető vállalkozás alkalmazottja lett. Az örök optimista Suicsi a helyzetét nem visszalépésként, hanem lehetőségként fogta fel, s miután minden munkatársánál kétszer-háromszor többet dolgozott, idővel területi igazgatóvá nevezték ki. Hét üzlet tartozott alá. Később megnősült, és úgy döntött, saját vállalkozásba kezd. Nyitott egy hagyományos kis japán éttermet, amit a feleségével vezettek. Most azt ecsetelte Gotarónak, hogy nagy a forgalmuk, elkélne még két dolgozó kéz.

– Ha elfogadod az ajánlatomat, azzal nekem is segítesz – tette hozzá.

A nincstelen és reményvesztett Gotaró hálatelt szívvel és könnyes szemmel biccentett.

– Rendben! Beállok hozzád.

Suicsi felpattant, a szék pedig nagyot reccsent.

– És legalább megismerheted a lányomat is! – mondta vigyorogva.

– A lányodat? – kérdezte Gotaró elkerekedett szemmel.

– Bizony! Nemrég született, és imádnivaló!

Suicsi elégedetten nyugtázta, hogy Gotaró igent mondott neki, majd a rendelését tartalmazó cédulával a pénztárhoz lépett.

– Legyen szíves! Fizetek.

A pultnál egy középiskolás-forma fiatalember állt. Majdnem két méter magas volt, keskeny, mandulavágású, távol ülő szemmel.

– Összesen hétszázhatvan jen lesz – mondta.

– Tessék!

Rögbijátékosok lévén, Gotaró és Suicsi az átlagosnál megtermettebb volt, de mindkettőjüknek fel kellett néznie a fiúra. Összenéztek és felnevettek, mert ugyanaz jutott az eszükbe: *Ennek a fiúnak rögbiznie kellene.*

– Itt a visszajáró.

Suicsi eltette az aprót, és elindult a kijárat felé.

Gotaró, mielőtt hajléktalan lett, meglehetősen jó-módban élt, mivel az apjától örökölt vállalkozás évi több mint egymillió jen bevételt hozott. Alapvetően becsületes alkat volt, de a pénz mindenkit megváltoztat: elkezdte herdálni a vagyonát. Azt hitte, ha pénze van, bármit megtehet. Csakhogy a barátja cége, amelynél kezességet vállalt, bedőlt, a hatalmas adós-

ságteher pedig a saját vállalkozását is csődbe vitte. Miután elfogyott a pénze, mindenki páriaként kezelte. Akiket addig a barátainak hitt, mind elhagyták. Az egyik még a képébe is mondta: „Mi hasznunk belőled, ha nincs pénzed?”

Suicsi azonban más volt. Megbecsülte Gotarót, még ha az el is vesztette mindenét. Kamiya Suicsi ugyanis azon ritka emberek egyike, aki úgy segít a bajba jutott társán, hogy nem vár cserébe semmit.

Gotaró a barátja mögött lépkedve azon nyomban elhatározta: *Meghálálom neki ezt a szívességet!*

Giling-galang

– Az egész huszonhárom éve történt – mondta Csiba Gotaró, majd a pohár vízért nyúlt, és megnedvesítette kiszáradt torkát. Sóhajtott. Nem nézett ki ötvenegy évesnek, de azért már volt pár ősz hajszála. – Szóval, beálltam Suicsihoz dolgozni. Meghúztam magam, és igyekeztem beletanulni a szakmába, amilyen gyorsan csak lehetett. Egy évvel később azonban történt egy közúti baleset. Suicsi és a felesége...

Még jó húsz évvel az események után is megrendült, valahányszor erre gondolt. Könnybe lábadt a szeme, és hüppögni kezdett.

Szrrrcs!

A pultnál ülő kisfiú hangos szürcsöléssel szívta ki a pohárból az utolsó korty narancslét a szívószálon át.

– És mi történt azután? – kérdezte Kazu egykedvűen, fel sem nézve a munkájából. A hangja sosem árult el érzelmet, akármilyen komoly beszélgetést is folytatott. Ilyen volt a természete, s talán így tartott távolságot.

– Suicsi lánya árván maradt, én pedig úgy döntöttem, felnevelem őt – mondta Gotaró lesütött szemmel, szinte maga elé motyogva. Azután lassan felállt. – Kérem! Könyörgök, hadd menjek vissza arra a huszonhárom évvel ezelőtti napra!

Hosszan és mélyen meghajolva állt, a dereka szinte derékszögben, feje egészen mélyen lelógatva.

Ez volt a Funiculi Funicula kávézó, amely körülbelül tíz éve került be a köztudatba. Az a hír járta róla, hogy itt vissza lehet utazni az időben. A városi legendák mindig koholmányok, de erről a kávézóról azt mondták, innen *valóban* lehetséges visszatérni a múltba.

Mindenféle történetek keringtek vele kapcsolatban még ma is, például a nőről, aki visszament, hogy találkozzon egykori kedvesével, aki itt szakított vele, vagy a lányról, aki autóbalesetben elhunyt nővérét

akarta látni, és az ápolónőről, aki emlékezetvesztésben szenvedő férjéhez tért vissza.

Csakhogy pár igen szigorú szabályt be kellett tartani ahhoz, hogy valaki visszamehessen az időben.

Az első szabály: kizárólag azokkal lehet találkozni a múltban, akik megfordultak már a kávézóban. Ha a személy, akit az időutazó fel akar keresni, sosem járt a kávézóban, visszamehet ugyan a múltba, de nyilvánvalóan nem fog találkozni vele. Vagyis hiába jönnek ide emberek Japán távoli vidékeiről, gyakorlatilag majdnem mindannyian feleslegesen tennék meg a nagy utat.

A második szabály: semmi olyat nem lehet tenni a múltban, ami megváltoztatná a jelent. A legtöbben ezt hallva csalódottan távoznak. A vendégek nagy része ugyanis azért akar visszamenni, hogy valami múltbeli cselekedetet helyrehozzon. Csak nagyon kevesen akarnak mégis belevágni az időutazásba annak a tudatában, hogy semmi sem változik meg a jelenben.

A harmadik szabály: a kávézóban csupán egyetlen szék van, amelyen ülve vissza lehet térni a múltba, csakhogy azon általában már ül valaki. Az időutazó csak azután telepedhet oda, ha az a valaki kimegy a mosdóba – az a bizonyos vendég napjában csak egyszer keresi fel az illemhelyet, azt viszont senki nem tudja előre, mikor.